

4. Загальна декларація прав людини. Прийнята і проголошена резолюцією 217 А (III) Генеральної Асамблеї ООН від 10 грудня 1948 року. URL: http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=995_015 (дата звернення: 11.10.2019).
5. Иоффе О.С., Шаргородский М.Д. *Вопросы теории права*. Москва, 1961. С.210-211.
6. Міжнародний пакт про громадянські й політичні права від 16 грудня 1966 року. URL: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/MU66003U.html (дата звернення: 12.10.2019).
7. Морозова Л.А. *Теория государства и права: учебник*. Москва, 2002.
8. Сердюк І.А. *Основи правоохоронних відносин: монографія*. Дніпропетровськ, 2010.
9. *Теорія держави і права: підручник / кер. авт. кол. Ю.А. Ведерніков*. Дніпропетровськ, 2014.
10. Цивільний кодекс України. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 2003. № 40–44. Ст. 356.

Гречанюк Р.В.

*к.ю.н., провідний науковий співробітник
Національної академії прокуратури України*

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ АНТИКОРУПЦІЙНИХ ОРГАНІВ УКРАЇНИ

Важливість правового регулювання для упорядкування певних суспільних відносин пов'язано із самим його концептуальним розумінням, адже «правове регулювання включає в себе всі форми впливу на свідомість і поведінку людей: попереджувальну, мотивувальну, ідеологічну, виховну і специфічно-юридичну» [1]. Правове регулювання в теорії права розглядається як здійснюваний за допомогою системи правових засобів результативний нормативно-організаційний вплив на суспільні відносини з метою їх впорядкування і розвитку відповідно до суспільних потреб [2, с. 145]. Черкас М. Є. з цього приводу констатує, що такий вплив носить комплексний характер:

а) спеціальні юридичні засоби створюють основу, програму правового регулювання, його режими;

б) методи безпосереднього впливу на поведінку людей в рамках юридичної програми є різними: від мотивації до відповідальності. При цьому вибір того або іншого методу правового впливу будуть визначатися відповідними типами правосвідомості суб'єктів права: для одних досить позитивного наказу держави, що виражається в правовій нормі, для інших необхідний примус [3, с. 42].

Під правовим регулюванням адміністративної діяльності антикорупційних органів пропонуємо розуміти систему нормативно-правових актів, що регламентують порядок здійснення адміністративних процедур (обумовлених інформаційно-аналітичними, забезпечувальними, представницькими, контрольними, юрисдикційними повноваженнями посадових осіб, які обіймають адміністративні посади в цих органах), що спрямовуються на упорядкування внутрішньоорганізаційних процесів, побудову структури цих

органів та операційного менеджменту в них, налагодження співпраці із іншими зацікавленими суб'єктами, необхідної для їхнього сталого ефективного функціонування з метою досягнення їхніх завдань та реалізації функцій.

Ключове призначення правового регулювання адміністративної діяльності пов'язується зі створенням нормативних передумов для застосування системи адміністративних процедур і реалізації повноважень управлінцями антикорупційних органів. Його специфіка пов'язана з необхідністю врахування декількох нормативно-правових підсистем: по-перше, антикорупційного законодавства, яке формує правове поле для здійснення антикорупційних заходів і реалізації антикорупційної політики держави, а також міжнародних антикорупційних принципів та стандартів; по-друге, системи нормативно-правового забезпечення правоохоронної діяльності в цілому та місця в ньому антикорупційних заходів; по-третє, статусних законів, що визначають правовий статус спеціально уповноважених суб'єктів запобігання та протидії корупції; по-четверте, відомчого регулювання, що визначає адміністративні процедури та регламенти реалізації та здійснення конкретних заходів. Важливість врахування означених особливостей пов'язана з тим, що адміністративна діяльність як частина внутрішньоорганізаційної діяльності повинна враховувати усі особливості організації та застосування антикорупційних заходів. Її забезпечувальний характер вимагає надання оптимального алгоритму дій управлінцю при здійсненні ним повноважень обумовлених конкретною посадою.

Треба також зауважити, що при характеристиці правового забезпечення адміністративної діяльності як правило акцентується увага на ключовому значенні для неї підзаконного правового регулювання. З цим твердженням в цілому слід погодитись і уточнити, що безпосередні адміністративні процедури найбільш детально регламентовані саме в документах відомчого характеру. Проте, загальна спрямованість, особливості сфери застосування, межі правового впливу передбачена в нормативно-правових актах законодавчого рівня.

Список використаних джерел

1. Козюбра Н.И. Социалистическое право и общественное сознание. Киев: Наук. думка, 1979. С. 25.
2. Алексеев С.С. Теория права. Москва: Бек, 1994. 224 с.
3. Черкас М.Є. Функції правосвідомості в механізмі правового регулювання: дис. ... кандидата юридичних наук за спец. 12.00.01 – теорія та історія держави і права; історія політичних і правових учень. Харків, 2010. 208 с.